

Rapport

Datum: 9 juni 2005

Rapportnummer: 2005/167

Klacht

Verzoeker klaagt over het optreden van het regionale politiekorps Limburg-Noord.

In de eerste plaats klaagt hij erover dat een ambtenaar van dit korps op 2 mei 2004 in bedekte termen heeft gesuggereerd dat verzoeker kinderen had lastig gevallen, door de opmerking te maken dat 'kinderen dat toch niet voor niets zeggen', terwijl verzoeker in het geheel geen kinderen heeft gezien of aangesproken.

Voorts klaagt hij erover dat de beheerder van het regionale politiekorps Limburg-Noord in de afhandelingsbrief naar aanleiding van verzoekers terzake ingediende klacht heeft geconcludeerd dat verzoeker is gestopt om de kinderen wat te vragen, terwijl verzoeker steeds heeft ontkend kinderen te hebben gezien of aangesproken.

Beoordeling

Algemeen

1. In de avond van 2 mei 2004 zocht verzoeker, als bestuurder in zijn auto, een adres in een voor hem onbekende buurt van Venray. Op een gegeven moment werd zijn auto "klemgereden" door een aantal auto's van buurtbewoners, die verzoeker ervan verdachten kinderen te hebben lastig gevallen. Twee politieambtenaren van de regiopolitie Limburg-Noord gingen na een terzake gedane melding ter plaatse. Zij spraken verzoeker aan, die ontkende kinderen te hebben gezien of aangesproken, waarna één politiefunctaris tegen verzoeker zei: "Kinderen zeggen dit toch niet voor niets".

2. Verzoeker diende op 7 mei 2004 een schriftelijke klacht in over het voorval. Hij ontving hierop op 2 augustus 2004 een antwoord van de beheerder van het regionale politiekorps Limburg-Noord.

1. Ten aanzien van het aanspreken op straat

1. Verzoeker klaagt erover dat een ambtenaar van het regionale politiekorps Limburg-Noord op 2 mei 2004 in bedekte termen heeft gesuggereerd dat verzoeker kinderen had lastig gevallen, door de opmerking te maken dat 'kinderen dat toch niet voor niets zeggen' terwijl verzoeker in het geheel geen kinderen heeft gezien of aangesproken.

2. In reactie op verzoekers klacht liet de korpsbeheerder weten dat verzoekers opvatting over deze opmerking een subjectief element bevatte, die zijn beleving weergaf. De bedoelingen van de politieman waren integer, slechts de waarheidsvinding dienende en er niet op gericht om verzoeker te beschuldigen, te kwetsen dan wel te krenken. In het kader van het onderzoek ter plaatse achtte de korpsbeheerder deze opmerking wel relevant 'omdat het nu eenmaal zo was dat de kinderen het als angstig hadden ervaren dat

verzoeker in de straat stopte en hen iets vroeg'.

3. Het verbod van vooringenomenheid houdt in dat bestuursorganen zich actief opstellen om iedere vorm van een vooropgezette mening of de schijn van partijdigheid te vermijden.

4. De politieambtenaren van het korps Limburg-Noord waren ter plaatse gekomen na een melding dat buurtbewoners een man (verzoeker) hadden klemgereden die zij ervan verdachten kinderen te hebben lastig gevallen.

In het kader van het onderzoek ter plaatse had één van de politieambtenaren tegen verzoeker, die ontkende zelfs maar kinderen te hebben gezien, laat staan te hebben aangesproken, gezegd 'dat kinderen zoiets toch niet voor niets zeggen'.

5. Naast de overeenkomsten in de verklaringen ten aanzien van de feitelijke gebeurtenis, lopen de lezingen van betrokkenen uiteen waar het betreft de subjectieve beleving van het incident. Verzoeker noemde de opmerking van de politieambtenaar een onterecht vooroordeel en voelde zich door de opmerking ten onrechte beschuldigd, terwijl de politieambtenaar benadrukte dat het geenszins zijn bedoeling was geweest om verzoeker te beschuldigen, maar dat hij slechts de intentie had gehad om een en ander te verduidelijken.

De Nationale ombudsman benadrukt dat de wijze waarop iemand de gedraging van een ander ervaart, bij uitsluiting subjectief is, en derhalve ook moeilijk toetsbaar.

Indien de Nationale ombudsman tot oordelen wordt geroepen, dient hij dit echter naar objectieve maatstaven te doen.

6. In ieder geval staat vast, dat de politieambtenaar, nadat verzoeker ter plaatse direct aangaf dat hij geen kinderen had gezien of aangesproken, de opmerking heeft gemaakt "die kinderen zeggen dit toch niet voor niets".

Hoewel de Nationale ombudsman niet wenst te twifelen aan zijn bedoeling, had de politieambtenaar zich bij het maken van die opmerking dienen te realiseren dat deze opmerking door een ander, in casu verzoeker, op een andere manier zou kunnen worden geïnterpreteerd.

De Nationale ombudsman acht het op grond van de over en weer afgelegde verklaringen voldoende aannemelijk dat de opmerking niet is gemaakt om een beschuldiging jegens verzoeker te uiten, maar om verzoeker te confronteren met de verklaring van de andere betrokkenen, en dat de opmerking diende tot waarheidsvinding.

De Nationale ombudsman is van mening dat deze opmerking minder gelukkig was, omdat de politieambtenaar zich had kunnen realiseren dat hij hierdoor jegens verzoeker de schijn heeft kunnen wekken, dat hij vooringenomen was, en dat hij meer waarde hechtte aan de

verklaring van de kinderen. De ambtenaar had wellicht beter tegen verzoeker kunnen zeggen dat de kinderen iets anders hadden verklaard dan verzoeker, en hierop zijn reactie kunnen vragen.

De Nationale ombudsman acht de opmerking gelet op de kennelijke bedoeling van de ambtenaar echter niet zodanig onjuist dat de gedraging op dit punt als niet-behoorlijk dient te worden gekwalificeerd.

De onderzochte gedraging is in zoverre dan ook behoorlijk.

2. Ten aanzien van de afhandelingsbrief

1. In het schriftelijke antwoord dat verzoeker op zijn brief van 7 mei 2004 ontving, merkte de korpsbeheerder onder meer op, dat 'verzoeker is gestopt om de kinderen wat te vragen'.

2. Hiervoor is overwogen dat de politiefunctionaris bij het optreden jegens verzoeker niet heeft gehandeld in strijd met het verbod van vooringenomenheid, maar dat de opmerking wellicht minder gelukkig was, omdat de politieambtenaar hierdoor jegens verzoeker de schijn heeft kunnen wekken, dat hij vooringenomen was en dat hij meer waarde hechtte aan de verklaring van de kinderen.

3. De Nationale ombudsman is van oordeel dat de tekst in de afhandelingsbrief van de korpsbeheerder wel in strijd is met het verbod van vooringenomenheid. Immers, in deze brief wordt ervan uitgegaan dat verzoeker is gestopt om de kinderen wat te vragen, terwijl verzoeker steeds - en ook met klem in zijn klachtbrief - heeft weersproken dat hij kinderen heeft gezien of aangesproken.

In de bewuste passage in de afhandelingsbrief wordt er evenwel van uitgegaan dat verzoeker wel is gestopt om de kinderen iets te vragen, waarmee in ieder geval de suggestie wordt gewekt dat verzoeker onwaarheid spreekt. Hiermee is de schijn van partijdigheid naar het oordeel van de Nationale ombudsman onvoldoende vermeden.

In zoverre is de onderzochte gedraging niet behoorlijk.

Conclusie

De klacht over de onderzochte gedraging van het regionale politiekorps Limburg-Noord is niet gegrond.

De klacht over de onderzochte gedraging van de beheerder van het regionale politiekorps Limburg-Noord is

gegrond wegens strijd met het verbod van vooringenomenheid.

Onderzoek

Op 3 november 2004 ontving de Nationale ombudsman een verzoekschrift van de heer E. te R., met een klacht over een gedraging van het regionale politiekorps Limburg-Noord en een klacht over een gedraging van de beheerder van het regionale politiekorps Limburg-Noord (de burgemeester van Venlo).

Naar deze gedragingen, die wat de eerste gedraging betreft wordt aangemerkt als een gedraging van de beheerder van het regionale politiekorps Limburg-Noord, werd een onderzoek ingesteld.

In het kader van het onderzoek werd de beheerder van het regionale politiekorps Limburg-Noord verzocht op de klacht te reageren en een afschrift toe te sturen van de stukken die op de klacht betrekking hebben.

Daarnaast werd de betrokken politieambtenaar de gelegenheid geboden om commentaar op de klacht te geven. Hij maakte van deze gelegenheid geen gebruik.

In verband met zijn verantwoordelijkheid voor justitieel politieoptreden werd ook de hoofdofficier van justitie te Roermond over de klacht geïnformeerd en in de gelegenheid gesteld zijn zienswijze kenbaar te maken, voor zover daarvoor naar zijn oordeel reden was. De genoemde hoofdofficier maakte van deze gelegenheid geen gebruik.

Vervolgens werd verzoeker in de gelegenheid gesteld op de verstrekte inlichtingen te reageren.

Het resultaat van het onderzoek werd als verslag van bevindingen gestuurd aan betrokkenen.

De korpsbeheerder deelde mee zich met de inhoud van het verslag te kunnen verenigen.

Verzoeker gaf binnen de gestelde termijn geen reactie.

Bevindingen

De bevindingen van het onderzoek luiden als volgt:

A. feiten

1. In de avond van 2 mei 2004 zocht verzoeker, als bestuurder in zijn auto, een adres in een voor hem onbekende buurt van Venray. Op een gegeven moment werd zijn auto "klemgereden" door een aantal auto's van buurtbewoners, die verzoeker ervan verdachten

kinderen te hebben lastig gevallen. Twee politieambtenaren van de regiopolitie Limburg-Noord gingen na een terzake gedane melding ter plaatse.

2. De politieambtenaren vernamen van de bij het voorval betrokken buurtbewoners dat hun kinderen huilend waren thuisgekomen en spraken over een vreemde man, die hen mee zou hebben willen nemen in diens auto. De kinderen vonden dit bedreigend en hadden hun ouders gewaarschuwd.

De buurtbewoners hadden de auto die de kinderen volgens hen bedoelden, opgespoord en tot stilstand gebracht door hem klem te rijden. Dit betrof, aldus de buurtbewoners, de auto van verzoeker.

3. Eén van de politieambtenaren sprak verzoeker vervolgens aan over het voorval en vroeg verzoekers zienswijze op het incident. Verzoeker ontkende zelfs maar kinderen te hebben gezien, laat staan te hebben aangesproken, waarna de politieambtenaar tegen verzoeker de opmerking maakte "die kinderen zeggen dit toch niet voor niets".

4. Bij het politieonderzoek ter plaatse bleken geen strafbare feiten, waarna verzoeker zijn weg kon vervolgen.

5. In een brief van 7 mei 2004 wendde verzoeker zich met een klacht over het voorval tot de politie Limburg-Noord. In zijn brief uitte hij zijn ongenoegen over de gang van zaken die avond, waarbij hij met klem benadrukte dat hij die bewuste avond in het geheel geen kinderen had gezien, laat staan had aangesproken. Verzoeker achtte de opmerking van de politieambtenaar "die kinderen zeggen dit toch niet voor niets" dan ook onjuist en noemde deze opmerking een onterecht vooroordeel en een onterechte beschuldiging aan zijn adres.

6. Naar aanleiding van zijn klachtbrief werd verzoeker op 2 juli 2004 uitgenodigd voor een gesprek met de klachtbehandelaar van de politie Limburg-Noord.

In het naar aanleiding van dit gesprek opgemaakte verslag staat over zijn klacht het volgende vermeld:

"Betreffende het tweede onderdeel heb ik de heer E. de intentie van de uitspraak van collega (...) uitgelegd.

Geen intentie om de heer E. te beschuldigen, maar wel de uitspraak gedaan om de heer E. er van te overtuigen waarom het probleem - het klemrijden en de beschuldiging van de tegenpartij - ontstaan is.

De heer E. heeft hier een duidelijk andere mening over.

Hij blijft vinden dat collega (...) deze opmerking niet had moeten maken.

De heer E. kent het hele voorval niet en heeft geen kinderen gezien.

Dat vertelde hij tegen collega (...), die daar op antwoordde: "En kinderen zeggen dat toch niet voor niets".

Daarmee beschuldigde collega (...) in de interpretatie van de heer E. hem rechtstreeks van een feit waar de heer E. geen weet van heeft.

De heer E. vindt de argumentatie van collega (...) niet juist en handhaaft op dat onderdeel zijn klacht."

7. Op 2 augustus 2004 zond de beheerder van het regionale politiekorps Limburg-Noord verzoeker de afhandelingsbrief naar aanleiding van zijn klacht.

Hierin staat onder meer het volgende:

"Bij het onderzoek ter plaatse heeft de agent van politie, (...), met u gesproken en uw zienswijze op het gebeuren gevraagd. Daarbij heeft u aangegeven, dat er van het mee willen nemen van kinderen in uw auto absoluut geen sprake was. Tijdens dat, waarheidsvinding dienend, gesprek heeft (...) ten opzichte van u de opmerking gemaakt "die kinderen zeggen dat toch niet voor niets". De heer (...) geeft aan dat hij u hierdoor zeker niet heeft willen beschuldigen, maar dat het zijn intentie was om op die wijze te verduidelijken dat kleine kinderen nooit de bedoeling zullen hebben om iemand zonder een door hen ervaren aanleiding te beschuldigen van ernstige feiten.

(...)

Aangaande het eerste klachtelement stel ik vast dat de betrokken politieambtenaren in eerste instantie geconfronteerd leken met een voorval dat wees op het lokken van kinderen. Toen bij onderzoek onvoldoende feitenmateriaal naar voren kwam is besloten om de kwestie administratief af te doen.

De agent van politie, (...), heeft in het kader van het opsporingsonderzoek in uw richting een door u als vooroordeel en beschuldiging opgevatte opmerking gemaakt door te zeggen "kinderen zeggen dit niet voor niets". Uw opvatting over deze opmerking bevat een subjectief element. Het geeft uw beleving weer. De bedoelingen van (...) waren integer, slechts de waarheidsvinding dienende en er niet op gericht om u te beschuldigen, te kwetsen dan wel te krenken. In het kader van het onderzoek ter plaatse vind ik deze opmerking wel relevant omdat het nu eenmaal zo was dat de kinderen het als angstig hadden ervaren dat u in de straat stopte en hen iets vroeg. De heer (...) wilde u met deze opmerking de vraag voorleggen wat uw rol in het voorval was geweest die tot deze commotie leidde. U heeft daarna voldoende uit kunnen leggen dat er zeker geen sprake was van het lokken van kinderen waarna de zaak werd afgedaan. Ik acht uw klacht op dit punt daarom ongegrond."

B. Standpunt verzoeker

Het standpunt van verzoeker staat weergegeven in de klachtsamenvatting en onder . Feiten, onder 5.

C. Standpunt beheerder van het regionale politiekorps limburg-noord

1. In een brief van 1 maart 2005 zond de beheerder van het regionale politiekorps Limburg-Noord de Nationale ombudsman zijn reactie op deze klacht. Hij deelde mee verzoekers klacht ongegrond te achten en verwees terzake naar zijn brief van 2 augustus 2004 aan verzoeker (zie hiervoor, onder A. Feiten, onder 7; N.o.).

2. Desgevraagd zond de beheerder van het regionale politiekorps Limburg-Noord de Nationale ombudsman op 16 maart 2005 een nadere reactie, waarin hij inging op het tweede onderdeel van de klacht. Hij liet hierover het volgende weten:

"Het betrof het klachtaspect dat de beheerder van het regionale politiekorps Limburg-Noord, in de afhandelingsbrief naar aanleiding van verzoekers terzake ingediende klacht, heeft geconcludeerd dat verzoeker is gestopt om de kinderen wat te vragen, terwijl verzoeker steeds heeft ontkend kinderen te hebben gezien of aangesproken.

Inderdaad gebruik ik op pagina 3 van mijn brief d.d. 2 augustus 2004 deze terminologie, maar deze moet sterk in verband gebracht worden met hetgeen de heer (...; de betrokken politieambtenaar; N.o.) tijdens onderzoek vernam en diens verbale reactie daarop.

Zeker na de kennisneming van de eerste feiten die getuigen aandroegen, was het optreden van de heer (...) een begrijpelijke stap in de opsporing. Mijn opmerking is geen pertinente vaststelling van een gebeurtenis, maar een poging het woordgebruik van de heer (...) in een helder perspectief van dat moment te plaatsen.

Nadat de politiefunctionarissen uw versie van de gebeurtenissen hadden vernomen hebben zij de conclusie getrokken dat er van enige betrokkenheid bij het opgemelde feit geen sprake was. Daarmede was de zaak dan ook afgedaan."

D. Reactie verzoeker

In een reactie naar aanleiding van het commentaar van de korpsbeheerder handhaafde verzoeker zijn eerder weergegeven standpunten.

Achtergrond